भृतो नार्त्तो न कुर्य्याद्यो दर्पात् कर्म्म यथोदितं ।
स दण्ड्यः कृष्णलान्यष्टौ न देयं चास्य वेतनं ॥ २१५ ॥
आर्त्तस्तु कुर्य्यात् सुस्थः सन् यथा भाषितमादितः ।
स दीर्घस्यापि कालस्य तल्लभेतैव वेतनं ॥ २१६ ॥
यथोक्तमार्त्तः सुस्थो वा यस्तत् कर्म्म न कारयेत् ।
न तस्य वेतनं देयमल्पोनस्यापि कर्म्मणः ॥ २१७ ॥
एष धर्म्मोऽखिलेनोक्तो वेतनादानकर्म्मणः ।
अत ऊर्द्ध्वं प्रवक्ष्यामि धर्म्मं समयभेदिनां ॥ २१८ ॥
यो ग्रामदेशसंघानां कृत्वा सत्येन संविदं ।
विसंवदेन्नरो लोभात् तं राष्ट्राद्विप्रवासयेत् ॥ २१९ ॥
निगृह्य दापयेच्चैनं समयव्यभिचारिणं ।
चतुःसुवर्णान् षण्निष्कान् शतमानं च राजतं ॥ २२० ॥
एतद्दण्डविधिं कुर्य्याद्धार्म्मिकः पृथिवीपतिः ।
ग्रामजातिसमूहेषु समयव्यभिचारिणां ॥ २२१ ॥
क्रीत्वा विक्रीय वा किञ्चिद्यस्येहानुशयो भवेत् ।
सोऽन्तर्दशाहात् तद्द्रव्यं दद्याच्चैवाददीत च ॥ २२२ ॥
परेण तु दशाहस्य न दद्यान्नापि दापयेत् ।
आददानो ददच्चैव राज्ञा दण्ड्यः शतानि षट् ॥ २२३ ॥